

skulde løses gennem Organisationerne, og det vilde sikkert ikke kunne løses uden mange og lange Kampe med deraf følgende Sult og Nød. Jeg siger til dette Tings Medlemmer, at hvis man vil være med til at hæve det arbejdende Folk saa vel kulturelt som socialt, er der ingen bedre Maade at gøre det paa end at gennemføre en lovfæstet indskrænket Arbejdstid, thi derved ville Arbejderne være i Stand til at udnytte Tiden til at udvikle deres aandelige Evner.

Denne Sag er ingen uvedkommende, hverken By- eller Landrepræsentanter. Ethvert Medlem af den lovgivende Forsamling bør absolut støtte dette Krav. Betragter Forholdene, hvorledes de ere! De ere saaledes, at Befolkningen i de sidste tyve Aar er stegen med 25 pCt., medens Landbefolkningen kun er stegen med 7 pCt. Landboernes Børn vandre ind til Byen og tage Plads der. Derfor bør Landbo-repræsentanterne ikke føle denne Sag som dem uvedkommende. Og jeg siger til det ærede Tings Medlemmer: Lad det ikke afskrække ærede Medlemmer fra at stemme for dette Forslag, at det er Socialdemokraterne, der fremsætte det, thi først og fremmest er det et humant Krav, og da alle Partier uden Undtagelse have Humaniteten paa deres Banner, føler jeg, at ethvert af Tingets Medlemmer maa kunne stemme for et saadant humant Krav. Jeg skal villig indrømme, at paa dette sene Tidspunkt af Samlingen er der ikke megen Sandsynlighed for, at dette Lovforslag skulde ophøjes til Lov, men jeg er dog sangvinsk nok til at tro paa, at hvis der er ærlig Villie til Stede blandt Tingets Medlemmer, ville vi kunne naa et Stykke Vej frem i den af os antydede Retning.

Hvad selve Forslaget angaar, skal jeg ikke dvæle ved Enkeltheder. Det fremkommer i sin sædvanlige Skikkelse med disse 7 Paragraffer, der ere gaaede igen i de mange Aar. Hovedformaalet er Gennemførelsen af den 8 Timers Arbejdsdag saavel i By som paa Land og Sø, overalt, hvor det paa nogen mulig Maade kan lade sig gøre, og er der Enkeltheder i Lovforslaget, som vi ikke ere enige om, lad os saa drøfte det og lad os se at blive enige om et Forslag i den Retning. Der er vel aldrig forelagt et Forslag, hverken fra Regeringens eller fra de enkelte Medlemmers Side, uden at det paa et og andet Punkt er blevet forandret. Socialdemokraterne ere jo ikke komne og have sagt, saaledes er Forslaget, og saaledes ønske vi det og ikke anderledes.

Men en Ting vil jeg gerne pointere, og det er det, at vi ej heller ere komne alene for at høre smukke Talemaader om dette Forslag, ej heller for at høre Sympatitilkendegivelser alene. Thi nu er der gennem mange Aar udtalt saa megen Sympati og saa megen Anerkendelse af dette Forslag, at det, vi nu kunde ønske, er, at der var noget mere af Handlingens Mænd bag ved.

Her er et Punkt, som Arbejderorganisationerne ikke ved egen Hjælp kunne komme ud over. Der er udført et stort og mægtigt Arbejde gennem Arbejderorganisationerne, ikke alene ved at gennemføre højere Løn og bedre Arbejdsvilkaar og ved at stille Krav om kortere Arbejdstid, men ogsaa, ikke mindst ved at højne den Stand, hvortil vi høre, og ved at belære hinanden indbyrdes, saaledes at Pligter og Rettigheder følges sideordnet med hinanden. Forholdene ere ikke anderledes her hjemme, end at de kunde være meget bedre. Der findes her en hel Del Kapitalister, som have en meget stor Formue, og som ved Hjælp af deres Produktionsmidler have forøget Arbejdstiden betydeligt, saaledes at den er stegen og stegen i betydelig Grad, men derved have de forøget deres Formue betydeligt Aar for Aar, og foruden Produktionsmidlerne, som de have i Hænde, er der andre Fordele og Forrettigheder, som klæbe ved Kapitalen og Besiddelsen. Hvorledes det gaar med Arbejderne, bekymrer den enkelte Arbejdsgiver sig ikke ret meget om. Hvis man f. Eks. vil sige, at det følger af Forholdets Natur, at den ene Arbejdsgiver ikke kan gaa videre end den anden af Hensyn til Konkurrencen osv., saa maa det være en Opgave for Lovgivningsmagten at se at indvirke derpaa. Det bedste vilde det dog være, om man fik ensartede Forhold, f. Eks. ensartet Arbejdstid. Derfor bør Lovgivningsmagten træde til, og naar vi fik ensartede Forhold, saa vilde vi udelukke den indbyrdes Konkurrence, og det er vel den Konkurrence, der er den værste. Og hvorfor skulde og kunde vi ikke det? De fleste Love, som blive fabrikerede her, ere jo af den Art Love, som regulere visse Forhold paa visse Omraader, f. Eks. Fabriklove, som sige til Arbejdsgiverne, hvorledes de skulle indrette Værkstederne, hvilke Sikkerhedsforanstaltninger og hygiejniske Foranstaltninger de skulle træffe overfor Arbejderne. Og naar Lovgivningsmagten har kunnet gøre dette, hvorfor skulde man saa ikke kunne lovfæste Arbejdstiden og begrænse den indenfor visse Erhverv? Derved vilde